

REVISTA DE PREMSA

QUATRE ANUNCIS DE

LA VANGUARDIA

La secció d'anuncis de «La Vanguardia» és avui més que mai un baròmetre de la situació i una rialla de la ciutat amb la seva vida pintoresca.

Nosaltres, disposats a servir l'humor als nostres lectors a costa de tots els sacrificis, hem adquirit l'exclusiva per a publicar de franc alguns dels anuncis que «La Vanguardia» publica cobrant, triant-los, naturalment:

Sirvta. c. mil duros, casaría

C. Fargas Pellicer, 56, pral. 1.ª Sr. Badia: ant. S. Pablo.

I encara no l'han collectivitzada...!

Señorita artista

Se ofrece desinteresadamente p.^a festivas benéficos y fines de fiesta.

Escribid 9322, Vergara, 11.

PERDIDA: PERRA

color tabaco, pelo rizado, collar con matrícula número 15.800. Gratificarán devolución. Cortes, 455, 2.º, 2.º

De color tabaco i pèl arrissat? Qualsevol la trobal

Carretero para fuera

transportar vino en pellejos, manutención, sueldo. Inútil si no tiene ganas de trabajar. Casanova, número 15, 1.º, 1.º

Aquest potser que no el comentéssim.

ULTIMA HORA

avui fa un any

La Rambla

Han estat fets cinc presoners. — odarodamfohadohodohodo.

Aquesta nova classe de tropes invasores déu ésser un truc dels facciosos per enredar el Comitè de No Intervenció.

SOLIDARIDAD OBRERA

Don Gonzalo de Reparaz, escrivint sobre la seva actuació al Marroc:

Admirados de encontrar un cristiano decente, inteligente y bienintencionado, todos me obedecían.

Com que Don Gonzalo afirma això de Don Gonzalo, nosaltres hem de donar la raó a Don Gonzalo.

LA PUBLICITAT

Referint-se als discursos dels Presidents Negri i Companys:

A ben segur que els discurnunciaven, al micròfon de sos que abans-d'air pro-les emissores de Madrid.

Mai no hauríem dit que aquests «discurnunciaven» fossin pro emissores de Madrid.

Que n'és de complicada la política!

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3036

EDITORIAL

Menys diaris i més setmanaris

Una vegada més, encara, nosaltres, que ja estem gairebé tips de fer de bons nois i de governamentals, hem de fer de governamentals i de bons nois davant dels projectes exposats pel President del Consell de Ministres del Govern de la República doctor Negrín en el seu discurs pronunciat darrerament a Madrid referent a la supressió de gairebé tot el munt de la paperassa anodina i supèrflua que formen els múltiples i diversos diaris polítics i sindicals de totes les tendències i tendencietes hagudes i per haver. A L'ESQUELLA, que no cal dir que com a

setmanari i, més encara, com a setmanari únic en el seu gènere i àdhuc únic en la seva qualitat que, modèstia a part, som nosaltres els més indicats a panegiritzar, no trobem malament aquesta mesura restrictiva en l'ús que es ve fent alegrement del paper tot i que va tan car com escàs.

Nosaltres, que com a setmanari no cal dir que hem d'ésser evidentment beneficiats amb la supressió de cert nombre de diaris, esperem amb veritable fruïció que, quan més gran en sigui el nombre, més beneficiats en sortirem.

A més, francament, no hem d'amagar que

no ens molesta en si ni ens ha perjudicat fins ara l'existència de diaris més o menys seriosos, que cap competència són per a la nostra vida.

Però és evident, i el lector ho comprendrà amb facilitat, que l'existència de tant diari humorístic que fa riure a desgrat seu, ha arribat a ésser en els darrers temps abusiva i no cal dir que peyorativa per a nosaltres, sobretot per la competència que representava...

Altrament, la nostra modesta opinió no pot ésser en aquest cas ni en cap altre més desinteressada.

Vostès ja ens coneixen de tota la vida!

BIBLIOTECA DE L'ENYU BARCELONES

TAIDI

El recompte dels voluntaris

I

Al cuerpo de guardia vayan los soldados cuantos son.

LOPE DE VEGA

Quan els Excel·lentíssims Caps de l'Estat Espanyol (tants Caps, tants Barrets) senyors Hitler i Mussolini, extreuant llurs concessions a l'extremisme, hagueren accedit a la idea diabòlica de recomptar els voluntaris estrangers, poc sabien com fóra mal correspost llur esperit de sacrifici i quins maldecaps se'ls giraven. Per molt perfeccionada que ja estigués, sobretot per part d'Itàlia i Alemanya —que són, com tothom sap, els països més culets del món ja des d'abans d'existir—, la tècnica de la No Intervenció, el Comitè de Londres no proveí mai una operació tan audaç, i tot foren dificultats i postes a punt a darrera hora.

En primer lloc calgué triar la manera. És evident que anar a buscar els soldats estrangers un per un als parapets o a les trinxeres era molt perillós per als digníssims membres de la Comissió internacional. A la reraguarda també era impossible trobar-los, en primer lloc perquè no els hi deixaven anar, i després perquè si n'hi anava algun no el descobrien mai més.

Era molt millor, doncs, cridar-los tots, sempre partint de la provada bona fe de les Potències representades, i un cop aplegats comptar-los un a un com si fossin caps de bestiar.

Acabats els viatges de la Comissió —a costes de la República, naturalment, ja que per això havia robat a Ses Excellències l'or del Banc d'Espanya— i vist el seu informe, un senyor petit i humil que acompanyava Ses Excellències es permeté d'opinar:

—Propongo que se elija el campo de Agramante como símbolo de la España Nacional.

Sembla que aquell senyor es deia Franco. El van fer callar de seguida i ningú no es dignà prendre esment de la seva suggestió.

Finalment fou decidit triar un camp en un punt cèntric de la Península Ibèrica, i no gai-

re allunyat del front de batalla en senyal de neutralitat. Entre Pinto i Valdemoro n'hi havia un d'adequat i —cal no oblidar les evocacions simbòliques— amb tradició suficient.

Quan l'operació ja semblava estar a punt, es presentà una nova dificultat. ¿Calia també comprovar el material? Però això hauria estat fer massa concessions al materialisme històric. I ho van deixar córrer.

Per últim, el President prengué la paraula (era exactament el 30 de febrer, a les 14'45) i pronuncià un discurs en esperanto, que era el seu idioma natiu. No el va entendre ningú, però el van aplaudir molt. A continuació va manar de fer entrar ordenadament els voluntaris. Tampoc no el van entendre, però l'Eminentíssim Cardenal Primat (de «Primo»), senyor Segura, que no podia mancar a aquell acte solemne, ho va interpretar per «Que zarga er foro», i aquesta delicada al·lusió als seus estimats cavallers voluntaris fou immediatament compresa.

Per la porta «ad hoc» van entrar, doncs, els voluntaris de preferència, o sigui els nacionals. Mitja hora després, per la porta contrària, entrarien els sempre dosdenyables mercenaris rojos.

—Per què van anar a Espanya? —van preguntar a un italià.

—No he estat mai a Espanya, senyor —respongué aquest calmosament.

—Com! No sabeu que us trobeu a Espanya, molt prop de Madrid?

—Eh? Així aquest país no és la Somàlia! Costà molt explicar-li que la costa dels somalis no comença precisament a Cartagena (1).

A un altre li van dir:

—I vós per què heu vingut?

—Jo no he vingut —digué amb la mateixa desesma del seu company.

—Què? I doncs?...

—Es que m'hi van portar.

Amb tot això ja entraven per l'altre cap els menyspreables rojos. Sentírem un gran crit que semblava el braol d'un taur (2) i haguérem de fugir corrents. El que passà després fou d'un horror indescriptible.

Al costat meu, barrant-me el pas, tenia un ari pur —cap quadrat, cabells color de palla— que anava vers els rojos amb les mans esteses i exclamant a tot pulmó «Kamerad! Kamerad!». I tots els altres també s'atropellaven per anar ben de pressa al costat dels rojos. Hi havia qui aixecava el puny dret, d'altres l'esquerre, d'altres els aixecaven tots dos; i molts d'aquells brillants voluntaris de l'Espanya nacional cridaven amb entusiasme frenètic «A morte Mussolini! A morte il re d'Italia!». Era senzillament intolerable.

L'honorable conferència de la pau ordenà fer foc a les tropes neutrals vingudes en previsió, i hi hagué deu o dotze mil baixes.

I

E n'havia una barba longa e spesa.

RAMON LLULL

No acabaren aquí les tribulacions. L'honorable senyor Joao Carvalho da Silva Lemus Figueiredo da Teixeira Guimaraes, delegat nacional van fugir com a la batalla de Montjuïc.

portuguès, plantejà el problema de si els espanyols havien d'ésser considerats estrangers en aquesta guerra. Després d'un llarg debat, se'ls tolerà que en visquessin alguns a Espanya, però sense drets polítics.

I les tripulacions dels submarins de nacionalitat desconeguda? Si eren descoberts els submarins deixaria d'ésser desconeguda la nacionalitat, i això complicaria el problema. Fou acordat esperar que aparegués la nacionalitat desconeguda per invitar-la a designar representants.

Comptaven els soldats i els feien sortir en tren especial cap a llur país d'origen. Només faltà el detall secundari del tren, perquè la guerra havia destruït la via, i per tant els voluntaris es van tornar a quedar, tal com els comptaven, a un altre costat de camp.

Van començar:

—Ein, zwei, drei...

—Four, five...

—...oito...

—...nueve, diez.

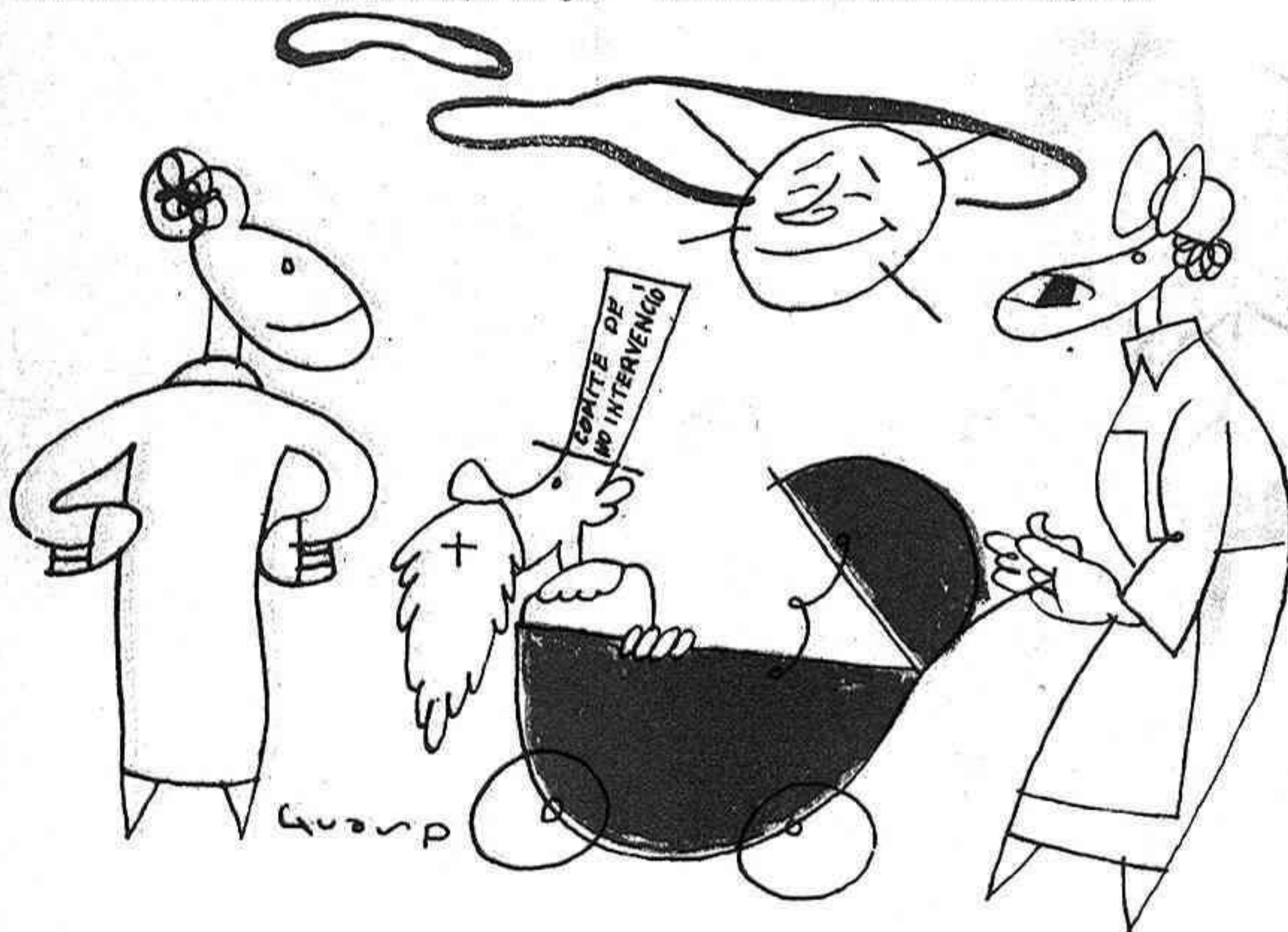
—...duececi...

—...treinta y seis...

El delegat iugoslau, que era català, va cridar «Setze!». I els militars de l'Espanya nacional

Passaren dies, setmanes, mesos i àdhuc un parell d'anys. Cap allà l'any de Déu 1940 es presentaren encara nous conflictes: la xifra de voluntaris que havien mort durant l'operació ja pujava bon tros, i calia fer els descomptes respectius a les dues partides. Les barbes dels delegats —i dels habitants d'Espanya— creixien sense parar i els estris d'afaitar eren consumits per la fam de ferro de Ses Excellències... Per un altre costat, alguns nazis puríssims s'havien aparellat amb sengles moros, i havien nascut uns mestissos bruns amb cabells color de palla que eren encisadors. Calia incloure'ls també en el total, o deixar-los per llavor de voluntari a la guerra pròxima?

Pel mes de juny ja hi havia classificats exactament 84.312 voluntaris. Però aquell dia s'adonaren els perits —la història no sabrà si eren tan bons com deien o simplement si eren uns mals perits— que s'havien descomptat. I el recompte tornà a començar.

— Si, senyora; ara tot just ha fet l'any.
— Sembla mentida, pobret. Tan carcamal.

CARLES SENTIS,

Cronista oficial de Ses Excellències.

Eja!... Eja!... Alalà!...

UN DIA DE FESTA PER ALS PARES ITALIANS Mussolini els canvia els fills per creus de fusta

Roma (del nostre enviat particular).—Disfressat de pare de soldat mort a Espanya ha assistit avui a la distribució de condecoracions als pares dels soldats morts a Espanya. La cerimònia s'ha fet amb gran pompa i hi han estat invitats els pares dels soldats vius perquè ho vegin i prenguin exemple. També hi ha assistit Mussolini, que feia de protagonista dalt de l'estrada on es donaven els premis. A baix, a la plaça, hi érem nosaltres, els futurs condecorats, i en tribunes, al voltant, els futurs pares de soldats morts a Espanya.

Festa major

La festa ha començat amb l'himne «Gioinezza», cantat pels pares, a cor i dirigit per Mussolini, que, mentre tenia la mà dreta estesa, amb l'esquerra anava donant cops a la taula per acompanyar el ritme.

En acabar ha esclatat una ovació immensa dirigida a la direcció del duce amb crits de «Evviva il Duce!», frenètics. Mussolini s'ha vist obligat a saludar tres cops i finalment ha tornat a dirigir l'himne, però aquesta vegada sense que ningú cantés, perquè tothom ha volgut veure el bé que ho fa.

El discurs del Duce

Acabats els nous aplaudiments, Mussolini ha fet amb la mà signe que tothom callés i ha fet el seu discurs.

Italiani!, ha començat dient, ja que es dirigia a italians: Il mondo a veduto astorato la piú stridente vittoria d'«Il Popolo d'Italia» nella guerra di Spagna, questo poe è que, in messo della rotte maritime italiane per anare a la Libia é a l'Etiopia ha attrotto la nostra gioventú fiorita nella sua terra infetta di batterie e microbii rossi é russi (aplaudiments).

Il tarannare guerrero italiano dopo Romulo e Remo s'ha sentito insultato per la presenza

nella Mediterranea d'un paese que voleva fare la sua reale gana senza considerazione

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

... di Europa...

— Vols dir que ja han collectivitzat les tintoreries?

—Ara Franco mobilitza les dones.
—Mai no ho haurio dit.

per l'Impero Romano, e como un solo uomo a ricolto il guante de cabrittiglia e ha imbarcato per la Libia e l'Abissinia centimiglia figli di mamma armati di tutte arme.

Ma gli valerosi, gli eroici italiani non voleren anare ne'l Africa e, canviand il rombo a la piú prossima cantonatta girarono per anare dopo la Spagna Ulteriore, a la conquista de la Spagna Citeriore.

Noi non volèveno, non; ma vostri eroicci figli volèveno morire per l'Italia invitta a Guadalajara é per la civilizzazione a Madrid, a Bilbao, a Guernica, a Santander e a l'Assurie. Que volete fare! Il fatto, fatto. Ma l'Italia non obliada e la vendetta serà terribile. Gli battaglioni italiani, parlo a gli patri di figli que non han marciato ancora, marciaràn. Io credo que marciaràn! a la vendetta dei morti. Siate tranquilli ed fateve retratture, voi patri dei morti! Voi serono vengattiti! (Aplaudiments).

Ma la vendetta é pocca cosa. Io voleva donare a voi tutti una para a prova del mio amore. Io voleva donare a voi una croce d'oro. Ma l'oro é piú utile per la produccione d'armamenti per la guerra, per la civilizzazione, per la vittoria. A voi sera piú utile una bella croce di ligno que podrete posare sulla tomba dei vostri figlii.

ALLOSA
BIBLIOTECA
LABORERU BARCELONES

—A chi la Spagna?
 —A tel—contestà el públic unànimement.
 —A chi le croce?
 —A noil

L'ovació fóu inenarrable: els crits de «Evviva il Duce» i «Panem et circenses» i «Morturi te salutant» no s'acabaren fins que el comte Ciano anuncià que s'anava a fer el repartiment de les creus.

El repartiment

Davant l'estrada presidencial formàvem una gran cua de pares. Tots anàvem amb camisa negra, però perquè es veïés que estàvem contents de què se'ns haguessin mort els fills a Espanya, dúiem corbates de colors alegres. La meua era grisa, perquè, és clar, passava pel dolor de no haver-se'm mort cap fill, perquè era un fals pare que complia solament els meus deures informatius.

Uns moments de perill

Les creus de fusta estaven apilades al costat de la taula i a cada pare que passava el Duce li donava la seva i li deia algun mot d'encoratjament segons els fills morts. Si només n'hi tenia un, se'l mirava amb les celles juntes i no li deia res. El pare ja es podia preparar. Però si n'hi tenia tres o més, ja era altra cosa: «Tres?», li deia somrient, «continua, continua!»

A les creus hi havia la següent inscrip-

ció: «Ricordo del giorno il piú felice de la mia porca vita».

Quan m'ha tocat el torn a mi, jo no era a la llista i he estat a punt d'ésser descobert.

—El pare de qui?

—El pare... el pare del fill de pare desconegut.

—El fill de pare desconegut?

Ha tornat a repassar la llista i ha dit, en

correcte italià:

—El vostre fill es viu!
 —Viu? Viu! On és el meu fill desconegut que no sé qui és, de pare desconegut, que sóc jo?—vaig haver de dir per dissimular.
 —Il figlio di padre incognito sono io!
 —Figliol!—vaig cridar en òpera.
 —Padrell!—va fer ell. I em va abraçar. Tothom plorava.

Els herois de novela picaresca ens «salvaran» el teatre català

Guzmán de Alfarache vol dirigir el Poliorama

S'esperen d'un moment a l'altre l'aparició de Rinconete i Cortadillo. El Pati de Monipodi ja funciona

Amb el cor alleugerit després de llegir a la «Soli» la valenta resposta donada pel senyor Guzmán de Alfarache a la intromissió del senyor Fernández Burgas en el plet teatral, intervenció que ens havia deixat esborronats de pensar que encara aquest senyor podia opinar i circular després de la revolució, dels incontrolats i de les patrulles de control, vàrem anar ahir a felicitar i abraçar el valent defensor del Sindicato del Espectáculo Público i conegut heroi de novella picaresca.

—El senyor Guzmán de Alfarache?—vàrem preguntar en veure que no era de l'època. Vol dir que no és vostè?

—Yo mismo, sino que, como los tiempos cambian, hay que adaptarse. Guzmán de Alfarache no es mi nombre: es mi pseudónimo.

—Aleshores, el seu nom?

—Enrique López Alarcón.

—Ah, ja; un altre pseudònim. Doncs miri: el veníem a felicitar per tot allò que diu del teatre català; qui ens ho havia de dir que ha gués d'ésser un castellà que ens el salvés.

—Pues sí, señor; ay, perdón: sí, tú; nosotros estamos dispuestos a salvar lo que sea; hemos salvado ya casi todas las obras de arte salvables y ahora vamos a salvaros el teatro empezando por el Poliorama. El plan ya lo leíste: en el Teatro Poliorama hay una buena compañía: la de Enrique Borrás.

—Ah, sí?

—Sí; y con una buena compañía se pueden hacer tres o cuatro grandes comedias del teatro catalán: en catalán «Las Urracas», «Buena Gente», etcétera.

—«Etcètera»?

—Sí, etcétera.

—De quin autor?

—Pues... ¿no le digo etcétera? Etcétera quiere decir las una o dos obras que faltan para hacer las tres o cuatro de cualquiera de esos grandes autores que tienen ustedes, qué se yo! Y con estas obras, una charla para explicar el sentido revolucionario e innovador de las comedias y de sus autores. Porque no me negará usted, digo tú, que «Las Urracas» y «Buena Gente» son verdaderas innovaciones en el Teatro catalán. Entonces, como fin de fiesta, un cuadro regional.

—I confederal.

—Eso es. Y después la otra mitad del cartel con repertorio del gran Teatro español.

—Plaça partida? Necessitarà l'Olympia!

—No, hombre; primero la primera parte; después el intermedio regional y finalmente la segunda.

—Ah, ja, teatre teloner, augustos i l'estrella, no?

—Una cosa así, pero no lo diga. Ya lo escribía yo en la «Soli». Vea usted, ay! tú:

I ens llegí aquest fragment:

«Supongo yo que lo que se quiere, al pedir que se cultive el teatro regional, es que se representen buenas comedias, en las que se refijen el espíritu, las costumbres, los problemas privativos de Cataluña.»

—Sí, ja; com si diguéssim teatre d'espanya. I els problemes humans, universals...

—Quita, hombre; esos son para el gran teatro castellano. Además, como ya decía yo, el repertorio de vuestro teatro es escaso y está tan gastado, que hace falta darle ambiente nuevo.

—I els autors nous?

—¡Pse...! Claro, que si se encuentra una obra en catalán que tenga la novedad, la fuerza o la importancia suficiente para levantar bandera al lado de las otras grandes obras y justificar una espléndida postura en escena, claro está que se haría con el mismo esmero y cariño que las grandes reprises. Y si algún autor realiza una gran obra que se estime digna de figurar entre las otras... suba al cartel. Ya lo decía yo también en la «Soli».

—I per pujar-hi, com es fa?

—Pues, primero, sindicándose; después, que el Comité crea que es una gran obra...

—Així no ha de pujar al cartell; ha de pujar aquí dalt, com abans amb l'empresari.

—No me hables de empresarios, que ya has visto lo que le contestaba yo a ese Burgos.

— Estic més calent!
 — Que us passa?
 — Que tinc l'abric a la tintoreria.

—Ah, sí, per allò que deia que si ell no hagués de pagar lloguer, ni impostos, ni propaganda, ni nòmines altes, ho faria molt més bé que vosaltres, que feu menys del que ell féu quan ho havia de pagar tot i guanyar-s'hi la vida. Sí, sí; ja hem vist que li contestàveu que els empresaris en aquest plet no hi tenien vot ni veu.

—Claro; pues ¿qué se ha creído? Ahora el empresario es el Sindicato y hace lo que le da la gana, y si alguien tiene derecho a decirles algo, somos nosotros y nadie más. ¡Vaya con el tío ése!

—Així, el Teatre català...

—Mire usted, ay, tú, perdona, que desde que soy confederal me armo un lío. El teatro catalán, entre nosotros, es una birria; los tiempos en que el empleo del catalán era un gusto personal o una arma política pasaron ya para no volver, como cuando la dictadura. Pero, desde luego, no son estos tiempos de ahora los de disgregar y partir con escalones y banderitas la obra artística del territorio leal. Hoy Barcelona no tiene que oponer su cultura y su inteligencia a la cultura del centralismo.

—La cultura del centralisme? Què és això? Ens pensàvem que éreu confederal!

—Ay, sí; perdona, chico; pero es que me exalto; de todos modos, has de comprender que si nosotros venimos a Cataluña, lo menos que podéis hacer es hablarnos en castellano y cedernos vuestros teatros. El catalán, para usos familiares está bien; pero no me digas, para hablar en público es un anacronismo. ¡Y no digo en el teatro! Pero todo puede arreglarse. ¿Por qué empeñarse en representar en catalán las obras catalanas? Se traducen y en paz. Y todo el mundo las entiende. Verás entonces como los autores catalanes se ponen a escribir en castellano y se acaban los problemas y hacemos un gran teatro.

—Aleshores, per què no el fan ja en els teatres castellans en comptes de representar les matelxes bajanades de quan hi havia els empresaris?

—Hay que tener en cuenta que tan sólo hace catorce meses que el Sindicato explota los locales; que los directivos del Sindicato no estaban acostumbrados a las cosas del teatro, porque no son del ramo, y que anda por esos escenarios un mujerío... que quita el sentido, y hay que someterse a sus caprichos. Ya lo dice un refrán, catalán precisamente: Tira más...

—Homeee...!

—Claro, a lo mejor la vedette se empeña con el presidente del Comité en que se eche

a un compañero, y se echa, como le ha sucedido en el Cómico al pobre Garriga y a otros, pero... ya lo dice el refrán catalán.

—Vol fer el favor?

—No; éste es otro: no se puede matar todo lo que está gordo. Pero no hay duda que se gasta dinero en la presentación. ¿Has visto «Arte en 1937» en el Tívoli?

—No.

—Pues es una birria y se estrenó con un

déficit inicial de cincuenta mil duros. Que me dejen a mí el Poliorama, que es lo que busco, y verán lo que es bueno.

—Ah, és director?

—¡Claro, hombre, claro! No recuerdas «Venciste Monakoff»? Pues lo dirigí yo y costó aquello que decís los catalanes: un...

—Home, no...

—Un ojo de la cara.

—Ah! Ja pot dir tots tres!

Senyor Governador!

Nosaltres diem...

Cal aplicar les lleis de pesca

Hem rebut la visita d'una nombrosa comissió de pescadors, els quals se'ns han vingut a queixar de la competència deslleial que sofreixen per part dels submarins desconeguts de nacionalitat pirata, o viceversa. En efecte, aquests submarins, abusant de llur inferioritat numèrica, i amb el pretext de capturar o enfonsar vaixells preferiblement mercants i desarmats sense excloure els estrangers, acostumen llançar a les nostres platges i costes grans quantitats de peix mort violentament per les explosions de llurs granades o torpedes quan no fan blanc, que és gairebé sempre.

Com que la llei no permet als pescadors —encara que ells ho facin— d'agafar peix per mitjà d'explosius, demanen que s'apliqui als submarins la multa que preveu la mateixa llei per a les seves infraccions.

Nosaltres, sempre disposats a fer-nos ressò dels clams de justícia que surten de les entranyes sofertes dels humils, ens adherim de tot cor a la petició i elevem respectuosament la queixa a qui correspongui. Suposem que no haurem d'insistir perquè els submarins paguin d'ara endavant les multes que els corresponguin o deixin de malmetre la riquesa marítima catalana.

NO FUMIN! SENYORS CAMARADES... NO FUMIN!

Tabac i Contraband

La darrera borilla del Capitalisme i el primer pirata de la Mediterrània

ELS NOSTRES FUMS

Cadascú en aquest món té els seus fums, que és com si diguéssim les seves pretensions. Nosaltres, els de L'ESQUELLA, tenim ara la pretensió (a d'altres els dona per amar en tartana) de prosseguir aquestes passes atzagaiades que hem iniciat pels camins florits de la cultura, apartats del mundanal «roïdo»...

Posats de peus en aquest camí, doncs, resulta que hi toquem de peus arvi per atzars de la inspiració amb la terapèutica científica aplicada al tabac i llurs consumidors.

QUE ES EL TABAC? D'ON VE? ON VA?

Hi ha encara una gran quantitat de gent de bona fe que eren a ulls clucs les coses més simplistes i menys complicades i acaba creient fàcilment per mor d'aquesta mateixa facilitat que sap totes les coses del món, puix que ignora fins i tot l'existència d'aquelles que no sap.

Amb el tabac aquests perjudicis han causat i estan causant innumbrables i lamentables estralls irreparables.

Hi ha beneïts que creuen de bona fe que el tabac es treu de la petaca... i no en parlem més, i viuen i moren contents i feliços submergits dolçament en aquesta supina ignorància.

Ara bé, resulta, a més, que com que la ignorància és tan diversa com estúpida, n'hi ha d'altres que es pensen que el tabac es treu de les borilles i que les borilles es cullen com aquell que cull florettes en un temps indefinit que dura tot l'any i que cada any torna a començar a desgrat d'ésser indefinit.

Altres ciutadans més il·lustres saben que el tabac es treu dels estancs i aquesta és precisament la flor del seu escepticisme.

La veritat autèntica (i a nosaltres no ens dol dir-la com sempre) és, però, que el tabac és una planta.

Però encara hi ha més, i és, com pot comprovar tothom que tingui afició a l'estudi, que la planta del tabac no solament produeix tabac, sinó que és la mateixa planta que ensems ha produït sempre el contraband i per derivació els carrabiners.

AMPLIACIONS SOBRE LA MATÈRIA

Hem dit que el tabac és una planta i ara afegim:

El tabac és una planta de la família de les solanàcies, originària d'Amèrica, de rel fibrosa, tall de 5 a 12 centímetres d'altura, pelut i amb medul·la blanca, fulles escampades, grans, lanceolades i glutinoses; flors en raïm, amb calze tubular i la corolla vermella, purpúrea o groga pàl·lida i fruit amb càpsula còmica amb llavors menudes. Tota la planta té olor forta i és narcòtica. (Vegeu l'«Enciclopèdia Espasa», volum 56, full 1229, segona columna.)

A Espanya, el tabac, a més d'altres danys físics que són comuns a tots els fumadors del món i que després enumerarem, ha produït el monopoli i el contrabandista March (a) El Verga, anomenat equivocadament per algun biògraf «El últim pirata del Mediterràneo», quan després els fets han demostrat que no era el darrer pirata de la Mediterrània, sinó més aviat el primer o un dels primers.

El primer que tingué el monopoli del tabac a Espanya fou el Marquès de Salamanca (banquer) per contracta amb l'Estat, de l'any 1844.

El primer que tingué més tard el monopoli del contraband fou «El Verga», de qui digué a les Corts constituents de la segona República el Ministre Camer allò tan bo:

«Si la República no acaba amb March, March acabarà amb la República»... i amb això estem encara a hores d'ara.

“Nicotina nicotina, sé que al fin me has de matar”

(Irusta, Fugazot y Demare)

SENTINT-HO MOLT, HEM DE DECLARAR QUE EL TABAC NO ES PLANTA DE BALCO COM LA GALLINA

Encara que ve d'un pèl, o sigui la diferència del terreny volcànic al balcònic, hem de declarar, sentint-ho molt, que, segons el nostre modest saber i entendre, el tabac no és planta de balcò, com ho és la gallina, posem per cas.

Per al conreu del tabac van bé els terrenys de molt de fons i, encara que el balcò té aquesta rara virtut, no és pas balcònic, sinó volcànic el terreny més adient per a la planta que venen als estancs.

A més d'aquestes formacions volcàniques arcilloses i arenisques, la «lavica» és la que per llurs elements incoherents o els compactes en estat de descomposició forma una excel·lent terra vegetal, pròpia de per si per tota mena de conreus, però especialment de la vinya i del tabac.

Entesos? No us deixeu enredar!

EL MAL QUE FA EL FUMARI

I ara arribem allà on anàvem.

No fumin, senyors camarades, no fumin!, hem dit en els titulars d'aquest reportatge cultu-terapèutic-higiènic, i, per a palesar el bon propòsit del nostre consell, direm uns mots finals i enumerarem les malalties i danys materials que produeix la nicotina vista com a estrall de la Humanitat a cavall del vehicle del tabac.

El francès Joan Nicot, ambaixador a Portugal per l'any 1560, fou qui

donà a conèixer el tabac a França.

Posteriorment Linneu, i segons algú De la Chany, donà el nom de «nicotina» a aquesta planta en memòria de Nicot, el qual l'havia adquirida d'un flamenc repatriat de flonda.

Els descendents de Nicot, que encara existeixen al Midi, porten al seu escut d'armes la flor del tabac.

Aquest detall és significatiu per quant el tabac, i més encara la nicotina, és una arma mortífera de primer grau.

A Ucraïna es considera el tabac planta maleïda; els raskolínics l'anomenen «planta del diable».

Fins a l'època del tsar Pere el Gran en aquest país castigaven els fumadors de rapè, tallant-los el nas.

El fum del tabac (ull viu!) conté àcids sulfhídric i cianhídric, bases pirídiques, òxido de carboni i protocarbur, que sumen llurs efectes als de la nicotina.

De nicotina n'hi ha prou amb 0,10 grams per a matar un gos i amb vuit gotes es pot matar un cavall.

A l'home en petites «diòcesis», com deia aquell, li produeix fàstics i vòmits, de vegades diarrea, neguits, vèrtigs i altres bestieses. Acompanyades de síncope, disnea, constricció toràcica i sanglot.

En els casos greus es presenta pal·lidesa facial, debilitat, refredament, acceleració o lentitud del pols, aritmia, angúnia precordial i respiració de Cheyne-Stokes. La intoxicació per la nicotina es caracteritza per acritud dolorosa de la boca i faringe, amb salivació, calor epigàstric i hipertèmia.

Més endavant, encara, cefalàlgia, pesadesa de cap, vèrtigs, somnolències i fotofòbia. El tabaquisme crònic comporta accidents locals, com plaques leucoplàstiques, dents negres, gingivitis, ptialisme i fetidesa de l'alè. Com a símptomes generals: dispèpsia, enflaquiment, hiper o hipo-

pèpsia i gastràlgia. En el sistema nerviós es descobreixen tremolors i parèsia muscular amb amnèsia simple o parcel·laria.

En l'aparell cardiovascular, palpitations i angines de pit, etc., etc.

Ara, si amb la mà al pit, vostès volen seguir fumant..., vostès mateixos!

A nosaltres, tant se'ns enfum.

I consti, que per manca de paper, ens hem deixat al tinter més de la meitat de les malalties.

Pere Gallari.

Nota de la camarada Redacció.

Aquesta setmana estaven disposats a treure violentament de la Redacció de L'ESQUELLA el nostre estimat i cultu col·laborador Pere Gallari per una solemne ficada de peus a la galleda feta per ell a la plana central de la nostra darrera edició titulada «Teatre».

En aquell text, Pere Gallari, que és un ase, va dir i repetir innombrables vegades Tèpsis allà on havia de dir Tèpsis, que fou el veritable precursor del Comitè Econòmic del Teatre.

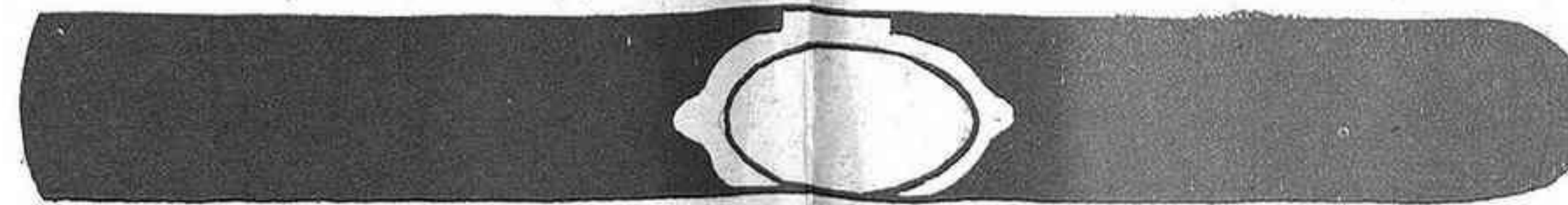
Després ens hem repensat i, atenent les explicacions que ell dóna, dient que més vegades s'ha equivocat el Comitè Econòmic i encara no l'ha tret ningú, hem decidit deixar-ho per millor ocasió.

I com al cap i a la fi són vostès, estimats lectors, els que l'han de suportar, la Redacció se'n renta les mans.

Com que tot plegat són conseqüències d'haver d'aprendre massa de pressa el que s'ha d'ensenyar, hem matriculat Pere Gallari al SEPU per tal que aprengui almenys a no ensenyar la ceba.

Dispensin!

La camarada Redacció

a

BIBLIOTECA DE L'ESQUELLA DE BARCELONA

BIBLIOTECA DE L'ESQUELLA DE BARCELONA

Els grans Espectacles públics

La malvada Clementa ejerciendo sus diabólicas artes de seducción. He aquí el momento en que pierde y hunde en la abyección a un honrado caballero

(Es una foto «Comité Económico de Cines», naturalmente)

En vista que la conseqüent política econòmica dels econòmics del cinema ha arribat a influenciar el respectable públic que en número de quinze o vint persones els omple els locals, els esmentats econòmics comencen a pensar —perquè també pensen— que potser han anat una mica lluny en la seva interpretació de la Nova Economia.

Després de moltes reunions han decidit que si bé ells són econòmics, no poden permetre que el públic s'enverini d'aquesta absurda teoria que està condemnada al desprestigi tractant-se d'altres que no siguin ells, naturalment.

Es per tot això que el «Comité Económico de Cines» pensa portar a cap una campanya de desintoxicació del respectable públic que, com bon adepte dels econòmics, s'ha tornat més econòmic que mai.

Si aquesta campanya de desintoxicació no tingúes èxit, sembla que els econòmics del cinema hauran de donar les pel·lícules radiades.

Que Déu illumini aquests abnegats revolucionaris.

Nosaltres, mentrestant, anirem fent-los una mica de propaganda a veure si poden els pobres pagar totes les deutes que no volen pagar. Va, doncs, l'argument de la setmana, tal com ens l'ha tramès el «Comité Económico de Cines»:

«LA PERVERSA DUQUESA.»

Argumento:

Esta patética cinta desarrolla con feroz emoción los dramas, las tragedias, los sainetes y las revistas que puede desencadenar la nefasta seducción y el satánico poder de una intrigante y malvada duquesa aficionada a jugar al parchís.

Esta orgullosa duquesa es la vil manceba del rey de una nación que no nombramos, debido a la delicada situación internacional.

Con sus felinos encantos tiene al monarca dominado como un muñeco de cartón, porque allí los hombres son muñequitos de cartón.

De esta forma la reina allí no pinta nada; apenas unas pequeñas acuarelas.

La reina es la duquesa, que interviene y decide en los altos intereses del país.

¡A tanta ignominia puede conducir una pasión real y una real pasión!

En este ambiente comienza la tragedia.

Clementa, que así se llama la duquesa, se enamora de un honesto mancebo, pero éste,

El «Comité Económico de Cines» ha conseguido que también el respectable público es torni econòmic

Sembla que aviat les pel·lícules seran radiades

enamorado a su vez de una casta y pura doncella, rechaza las procaces asechanzas de Clementa, la qual recurre a las más fieras amenazas para deshonorar al puro joven a quien hace conducir a su presencia.

—Señora, ¿qué queréis de mí?

—¡Tú amor! (con ojos brillantes de diabólica pasión).

—Por favor, doña Clementa, no me miréis así. Un honesto mancebo no puede resistir esas miradas sin enrojecer.

—¡Malvado! ¿Osas resistirte todavía? Pues bien; con tus negativas, honesto joven, has labrado tu propia desgracia—ruge la duquesa.

Y lo hace encerrar en un lóbrego calabozo.

Pero esta monstruosidad no basta para saciar el vengativo corazón de Clementa. Ella odia a Francisca, la pura novia del honesto mancebo, y también la hace secuestrar y encerrar en otro lóbrego calabozo.

Entretanto, el rey, controlado por los radicales y lerrouxistas de aquel país, trata inútilmente de ensanchar la base de la monarquía. La Revolución avanza, Negras nubes rugen siniestros truenos de tempestad. A pesar de ello, la duquesa no se preocupa de los asuntos de Estado y sólo piensa en una terrible venganza.

Una satánica sonrisa contrae sus labios. Es que ya ha ideado la cruel venganza.

Hace venir de Chicago a un cirujano especialista en deformar la cara a los gangsters y le explica su proyecto.

El cirujano se estremece.

—¡Te doy un millón de dólares! (Con voz ronca.)

El cirujano también se estremece.

—¿Harás la operación? Di. ¡Harás! ¡Harás!

—¡Haré!

El cirujano se retira.

Han transcurrido quince días, durante los cuales los lerrouxistas del país no logran ensanchar la base de la monarquía.

Pero Clementa sólo vive para la venganza.

El cirujano le comunica que la terrible operación se ha realizado.

—Señora, son un millón de dólares.

—Tomad, villano. (Se los da con gesto altivo.)

El villano parte raudo.

La monstruosa mujer ríe satánicamente y hace comparecer ante ella al honrado y honesto mancebo.

—Por favor, doña Clementa, no insistáis en vuestros apetitos. Mi cuerpo no será jamás mancillado por vos—gime el virginal mancebo.

—No, ya no te ansío. Voy a devolvete a tu pura novia Francisca. Tu fiel amor por ella me ha conmovido.

—¡Doña Clementa, sois mi madre!—grita el mancebo.

—¡No! No os reconozco como hijo. ¡Callad!

Y ordena que traigan a Francisca.

Acompañada de un criado aparece en la estancia una vieja sucia y harapienta.

—Abraza a esta anciana, mancebo; es tu novia—dice la duquesa.

—¿Os burláis?

—¡No, a fel!

—¿Qué decís?

—¡Lo que oís!

—¡Vive Dios!

—¡Viva El!

—¡Esa anciana no es mi novia!

—¡Lo es! Un cirujano transformador de gangsters le ha procurado ese venerable aspecto.

—¡Horror! ¡Maldita seas, Clementa!

—Sí, soy tu novia. Soy tu dulce Francisca—gime la anciana—. ¿Me amas aún?—gime la anciana.

—Sí. ¡Mi amor es más fuerte que las contrariedades de tu rostro!—con pasión.

—¿A pesar de esta nariz enrojecida por el uso inmoderado de alcohol?

—¡Sí!

—¡Oh! ¡Qué bálsamo son para mi vejez tus apasionadas palabras!

—¡Contra mi amor nada podrá la infame Clementa!

—Nos retiraremos lejos de las indiscretas murmuraciones de la gente.

—No, eso no. Llámame abuelita.

—¡Hermosa ideal! Vamos, salgamos de esta siniestra morada del crimen. Vamos, vamos, abuelita. (Salen.)

La duquesa Clementa, presa de rabia, impotente ante la fuerza del verdadero amor, se arroja por una ventana.

La Revolución estalla, y gracias a ello, pues la Revolución es comprensiva, el honesto mancebo podrá decir a su Francisca «amada mía» en vez de «abuelita», como en los tiempos oprobiosos de la reacción.

La película acaba cuando la feliz pareja emprende un viaje de luna de miel.

ESQUELLOTS

ELS ESTRALLS DE LA NO INTERVENCIÓ

L'amic i bon company i més bon periodista encara Agustí Piracés fou elegit diumenge passat membre de la nova junta administrativa de la Mutualitat de Periodistes.

L'elecció fou per aclamació, però, a desgrat de tot, Piracés, que és un home modest, volgué excusar-se i evadir-se d'aquesta nova obligació, allegant les seves múltiples ocupacions, entre les quals li pren més temps que cap altra la de redactor de l'Agència Fabra.

—Es que jo —deia Piracés excusant-se— estic dia i nit pendent del que passa al món i ara més que mai pendent del Comitè de la no intervenció.

El company Mascías, que presidia la «mesa de discussió», esbandí fàcilment els escrúpols de modèstia de Piracés, dient-li:

—Si només és perquè esteu pendent del Comitè de la no intervenció, creieu-me: tindreu temps per tot i encara us en sobrarà.

Piracés hagué de resignar-se davant una raó tan ben trobada.

CAL FUNCIONAR SOCIALMENT

Les collectivitzacions han posat de moda els rètols recomanant civilitat. Abans, per exemple, ningú no deia res si el públic abroncava un artista en un músic hall. Ara un retolet ens adverteix que allò que fan aquelles xicotes dalt d'aquell escenari, és art. No arriben els rètols, perquè no n'hi ha necessitat, a pregar als espectador que no tirin les butaques a l'escenari o no s'orinin a la sala, com fa molt de temps havia calgut fer en règim burgès o com a l'Índia anglesa i burgesa s'ha de prohibir deixar pujar elegants als vagons de passatgers.

No arriba a aquest punt perquè tot canvia —tot menys l'art—. Però de tots els rètols recomanatoris, el més bo que sabem, des de les campanyes abolicionistes i supressionistes dels primers temps de la Revolució és un que el Comitè de moltes cases collectivitzades ha fixat a les habitacions, que diu: «Trata con respeto a la compañera que está contigo, porque ella ejecuta un trabajo delicado y ejerce una función social».

PER QUE PAGAR ELS TIQUETS?

L'encariment de les subsistències ha estat per fi deturat en sec en el ram de cafès, bars i similars. Abans hi anàveu un dia i una consumació us costava a un preu; hi anàveu un altre dia i ja s'havia apujat. Finalment, per acabar-ho d'arranjar, l'Ajuntament s'hi va barrejar i va començar de posar-hi impostos i tiquets i, si el consumidor pagava el tiquet, almenys li donaven un paperet; però al bar o al cafè, què li quedava de tot això? Res. I el consumidor, què en feia del tiquet? Res tampoc. Per què, doncs, no suprimir-ho?

I dit i fet. L'Ajuntament vinga demanar que es paguin els impostos, i cafès i bars, per afavorir els seus clients, vinga no donar els tiquets.

Això no vol dir que, quan calgui, no s'apugin altre cop les consumacions.

EL MAL DIA D'UN BOTIGUER

Un adroguer, pensant fer-hi el gran negoci, va comprar una partida de pernills a 35 pesetes el quilo. Quan els els portaven, ho varen veure dos policies, els quals, un cop descarregats els pernills, entraren a la botiga a comprar-ne.

—Un quilo de pernil per a cada un.

El botiguer es fregà les mans i es disposà a començar el gran negoci. Però, quan anava

UN

l'últ al P
vendre

cas
ia
casa

—Com pugen les subsistències!
—Si, miri, amb l'escala.

a demanar el preu, cada un dels compradors deixà damunt del taulell quinze pessetes.

—El preu de taxa —digueren.

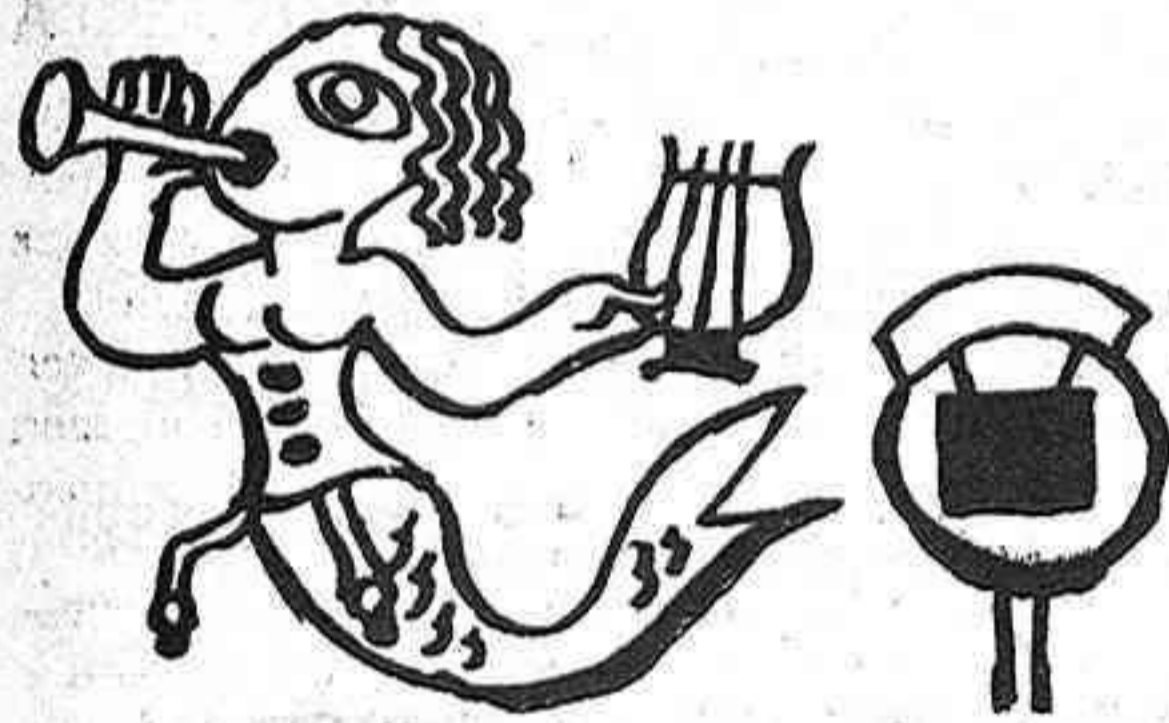
L'adroguer, és clar, protestà; ensenyà la factura, cridà. Però els altres feren allò que es diu donar-se a conèixer i se n'anaren.

L'adroguer es desesperava. Quina manera de començar el dia!

Aviat, però, l'optimisme el tornà a guanyar; davant la botiga es formaven grups..., una cua... i tornà a despatxar. Però tothom demanava pèril i tothom el pagava al preu de taxa i tothom «es donava a conèixer»!

Fins que s'acabà la partida.

I ara el que té la feina per cobrar-la és el que li va vendre a 35 pessetes el quilo.

RECORDEU LA SIRENA!

Diumenge passat es celebrà al Tívoli un festival que subvencionaren diversos comerços de la nostra ciutat i organitzà Ràdio Associació un dels números del qual consistí en una «bronca» imponent a càrrec del públic, que fou interpretada magistralment.

Després de Maria Teresa Planes, presentada per «El Aquila» on «doña Paz» no li pintava res i espera amb contrició explicar les seves culpes, va tocar el torn al tenor Guijarro, i la locutora de la ràdio l'anuncià al públic

com a presentat per una acreditada casa de cotilles, dient:

—La Sirena, recordeu sempre la Sirena!

La nombrosa concurrència que allí s'esplaiava i s'absteia del malson de la guerra, tornà sobtadament a la realitat i més d'un espectador es preparà a córrer cap al refugi.

Sembla que la casa subvencionada està decidida a canviar de nom, de mal nom, val a dir.

EL NEGOCI DEL DRET D'ASIL

El problema dels refugiats a les ambaixades de Madrid hi ha encara qui es creu que és un problema d'humanitat i sacrificis per part de les ambaixades. El Dr. Negrín parlà a Ginebra de 20.000 refugiats i hi ha gent que diu: Pobretes ambaixades! Com s'ho deuen fer per salvar tanta gent? Quin altruisme!

L'altruisme és molt senzill i fàcil. Tota la gent que volia fugir en els primers temps se n'anava a una ambaixada. Aviat foren totes plenes. Què fer? Llogar la casa del costat, i després l'altra, i després l'altra, i així successivament. A no ésser que a Madrid són moltes les ambaixades i no es posaren d'acord, a hores d'ara Madrid ja seria una ciutat sud-americana.

Ara bé; com s'ho fan les ambaixades per mantenir tanta gent? També és molt senzill: fent pagar. Pagar, és clar, entrada i despesa. Una ambaixada feia pagar 1.500 pessetes d'entrada i 20 diàries; una altra ho posava

Mussolini vol «salvar» la pau.

a 1.000 i 15 respectivament; l'altra oferia rentar i planxar la roba; la de més enllà donava pollastre els diumenges... Res; l'organització comercial del dret d'asil. I el que no tingués per pagar, que anés a l'asil! Es a dir; que no hi anés, perquè no l'hi volien.

OPORTUNITAT

«Ell» va fer un article desmentint que els trotsquistes estiguessin en relació amb els sublevats i protestant per les afirmacions de «Treball».

Al cap de poques hores apareixia una nota d'Ordre Públic donant compte de nombroses detencions d'afiliats al P. O. U. M, i detallant llurs malifetes d'espionatge.

La cosa bona és que el diari que acollia el text iracund del vell amic dels trotsquistes no era precisament «El Sindicalista» de Madrid.

MUSICA MUDA

Els músics del cafè de «Oro del Rhin» (Quintet Toldrà de quatre professors) han emmudit sobtadament a causa d'un conflicte filharmònic-gastronòmic originat segons els nostres informes, que acostumen a ésser immillorables com ja sap el lector, al cabaret «La Buena Sombra».

L'important, però, no són en aquest cas concret els orígens del petit conflicte, sinó les conseqüències.

Els professors van al cafè, desembeinen les eines de fer soroll, però no fan música.

Es limiten a fer acte de presència i a «degustar» l'hipotètic cafè de l'«Oro del Rhin» com si només fossin mers clients.

—Els estan tan contents! —comentava un client autèntic comentant l'actitud passiva dels quatre professors del quintet.

—Oh!, i el públic també —afegí un escèptic d'aquells que tenen de la música un concepte semblant al que diuen que tenia Napoleó.

El cert és que ara potser, en virtut d'aquest petit cisma, si visqués Napoleó, tindria una bona ocasió d'ésser un cul de cafè.

—Com ho faran per saber quants voluntaris hi han?
—Si volen saber que vagin a Salamanca.

INFORMACIO ESTRANGERA

Mussolini és el primer voluntari que s'ha de retirar

Londres, 24.—En sortir del carreró sense sortida en què es trobava la setmana passada el Comitè de la sí que no intervenció davant les dificultats sortides a penúltima hora per a la retirada de quatre voluntaris simbòlics, hom troba a la boca de sortida del susdit carreró de sortida del Subcomitè tècnic, la pinta adiposa del pare de Víctor i Bruno.

Els components del Subcomitè del Comitè de la ara sí que no intervenció, veieren el cel obert i coincidiren tots en una unànime inspiració laudatòria que consistiria en tot cas a retirar un sol voluntari italià, si aquest volgués ésser el propl «Duche»!

El Comitè acorda re-reunir-se

Londres, 25.—Ara que la qüestió de la retirada sintètica i ensem simbòlica de voluntaris es troba al punt dolç, hom ha pensat que el Comitè fa molt temps que no s'ha tornat a reunir, que és com si diguéssim que fa molt temps que està reunit.

Això comporta el perill natural de què inopinadament es pugui arribar a un acord sobre ves a saber què, que potser embolicaria encara més la qüestió.

Per tant el Comitè ha acordat tornar-se a reunir la setmana passada.

Ha estat retirat finalment un voluntari

Salamanca, 29.—Acaba d'ésser retirat de la manera més simbòlica i insospitada l'únic voluntari que ha estat possible retirar d'ençà que està tornat a reunir el Comitè de la «ara sí que l'agafarem viva la no intervenció».

Ha resultat ésser un moro jueu que es feia passar per alemany emigrat d'Itàlia, que parlava portuguès.

Sobtadament, i després d'haver llegit un diari estranger dels que tenen prohibida l'entrada a la zona «nacionalista», va començar a udolar com un foll, dient:

—Sóc un voluntari! Sóc un voluntari!

«Retireu-me, encara que sigui només simbòlicament.

»Sóc un voluntari!»

Davant la insistència a mentir en veu alta, el soldat regular italià anomenat Oto Braqueti Oliveira Ben-Galí, ha estat desposseït de la camisa negra que portava i abrigat convenientment amb una camisa de força i traslladat immediatament a presència d'un metge.

Aquest ha dictaminat que el presumpte voluntari udolaba com un foll degut a la circumstància d'haver-se tornat foll.

Immediatament ha estat retirat, després d'haver-lo desposseït prèviament de la camisa.

Un càlcul aproximat

Londres, 28.—Tots els milers de ciutadans que abans es dedicaven pacíficament a les oficines públiques i altres llocs d'esbarjo a jugar a paraules creuades o al «Yo-Yo», ara s'han abocat com uns histèrics a fer càlculs aproximats sobre la quantitat de voluntaris estrangers que lluiten a Espanya per la independència d'Itàlia i d'Alemanya. Hom ha fet popular aquest càlcul, sobretot d'entre els més aproximats.

«El Comitè de no Intervenció fa un any que es reüní per primera vegada i acordà tornar-se a reunir.

Suposant que per cada vegada que el Comitè de no Intervenció ha acordat tornar-se a reunir, Mussolini ha acordat tornar a intervenir:

Resulta que a l'Espanya rebel hi ha a hores d'ara lluitant per la independència d'Itàlia, d'Alemanya «et le Maroc», uns 100.000 italians, per bé que quan corren semblí que n'hi hagin molts més.

El bo del cas és que a causa precisament del conflicte provocat per aquesta causa, ara els vaixells italians carregats de voluntaris i consignats a Líbia, que de debó voldrien venir a Líbia, han de passar de llarg i anar a Sevilla o a Càdiz, etc...

Sort que el Comitè de no Intervenció es tornarà a reunir i acordarà tornar-se a reunir.

Notes del camp facciós

La unificació feixista

A l'Espanya Imperial del senyor Franco, els falangistes fundaren una entitat: la «Asociación de Amigos de Italia», per demostrar a aquesta llur agraïment i adaptar-ne les modes oficials.

Els requetés, per fer-los la pols, fundaren a llur torn la «Asociación de Amigos de Alemania».

Però el «caudillo» no podia tolerar divergències en el terreny de la Kultura. I, de dalt

estant mateix del seu intelligent cavall blanc, va dictar una ordre per a unificar totes les entitats existents d'homenatge als seus amics estrangers. L'entitat unificada pel «caudillo» es denominarà, segons el «Decreto», «Asociación de Amigos de lo Ajeno», per donar idea clara del seu abast universal.

No cal dir que l'entitat té molts adeptes entre els salvadors de la Pàtria.

Una vaga de descarregadors de voluntaris

Líbia, 26.—En aquest port s'ha declarat una vaga de descarregadors de voluntaris que fa impossible tot descarregament de voluntaris, per poc voluntaris que siguin.

Els motius del conflicte han estat originats per una confusió de les cases consignatàries italianes de vaixells de turisme de guerra ideològica.

Resulta que ja havia passat més d'una vegada que mants vaixells carregats de voluntaris consignats a Líbia passaven pel port de Líbia tot fent-se el distret i xiulant la «Giovinezza», com si s'equívocessin i anaven a descarregar els suposats voluntaris a Sevilla, Càdiz o algun altre port italià.

La llibreria més
ben assortida

LLIBRERIA LA INTERNACIONAL

Carrer Balmes, 22 (Prop carrer
Corts)

LLEGIU EL FOLLET

“Urgeix la unitat proletària i antifeixista”

per VICTOR COLOMER,
del Comitè executiu del P. S. U.
Pròleg de Joan Comarera

PREU: 60 CÈNTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya: **P.A.C.O.D.** Rambla del Mig, 17
Barcelona

Llegiu

LA CORRESPONDENCIA INTERNACIONAL

i estareu al corrent dels esde-
veniments polítics internacionals
més importants, glosats pels re-
presentants més autoritzats, del
moviment obrer a tot el món

PREU: 25 CENTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

AVIAT

LA CORRESPONDENCIA INTERNACIONAL

publicarà un número extraordinari sobre

La situació econòmica mundial en el primer semestre de 1937

degut a la ploma de l'eminent economista
internacional EUGENI VARGA

Es posarà a la venda al preu dels números ordinaris

DISTRIBUIDORA **P. A. C. O. D.** BARCELONA
DE PUBLICACIONS RAMBLA DEL MIG 17

Acaba de sortir la nova pu-
blicació de les Edicions de la
Comissió Político - Militar del
P. S. U.

« ¡Por la capacitación de mandos militares! »

pel tinent coronel
ESTRADA

Preu: 60 cèntims

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya: **P.A.C.O.D.** Rambla del Mig, 17
Barcelona

Acaben de sortir els quaderns
amb les intervencions
de

ARDIACA DEL BARRIO COLOMER COMORERA DOLORS PIERA I VALDES

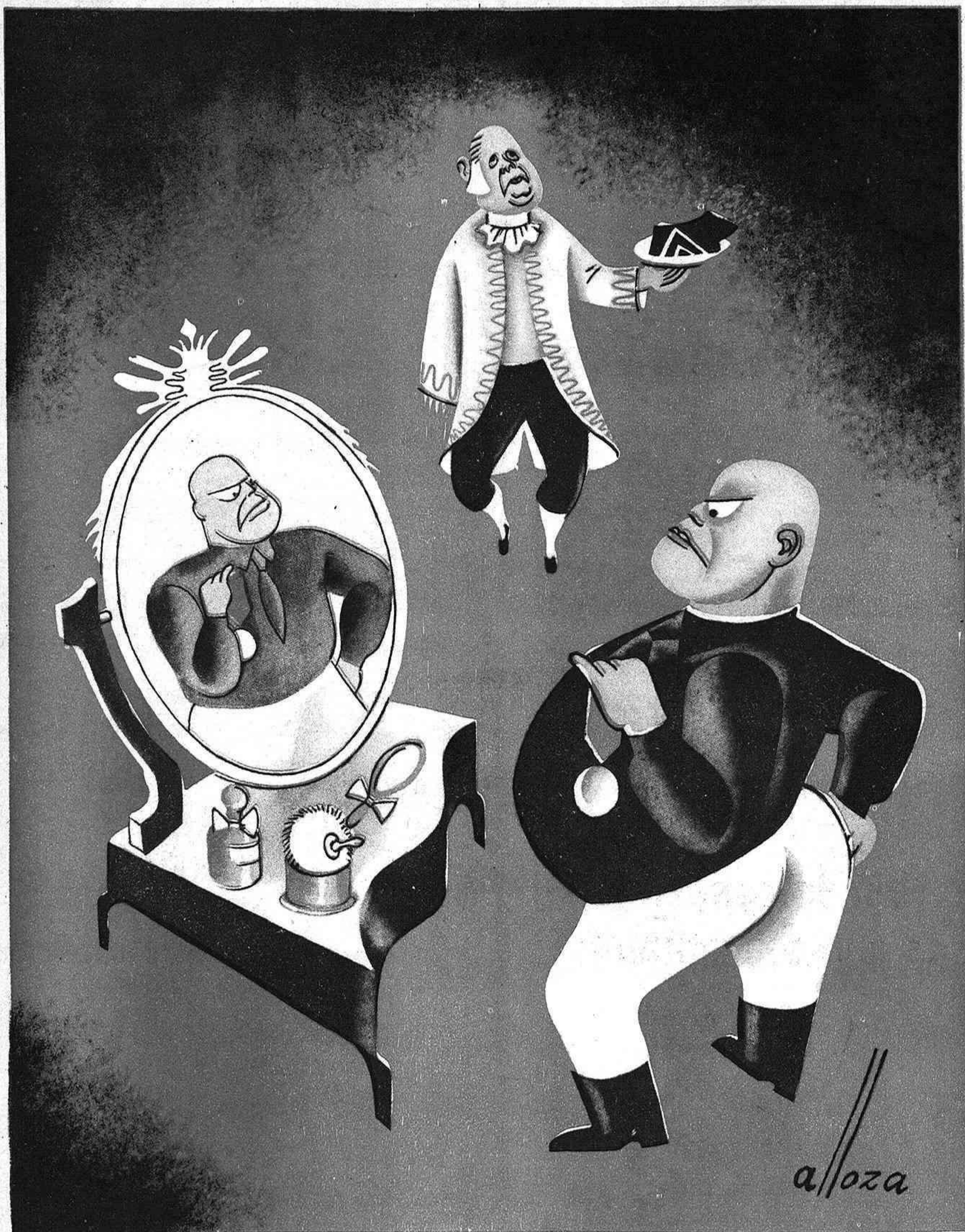
en la 1.ª Conferència del Partit Socialista Unificat
de Catalunya, editades en català i castellà

De venda en quioscos i llocs de periòdics

PREUS: 0'25, 0'30 i 0'50 PTES.

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya:

P. A. C. O. D.
Rambla del Mig, 17 - Barcelona

Mussolini condecora els pares dels voluntaris